

Springen

Een wonder dat ik leef, dus men is dankbaar.
Zo kwetsbaar als een porseleinen kop.
Een moeder die me altijd aan de hand nam.
Zo liefdevol, het kon gewoon niet op.

Een moeder en een kind, intens verbonden.
Twee-eenheid, ja hoe veilig kan het zijn.
Maar langzaam aan probeer ik los te komen.
Al scheur je nog zo langzaam, het doet pijn.

Durf te springen, laat je vallen en laat los.
Durf te springen, laat je vallen en laat los.

Ik wil wel begeleid op kamers wonen,
maar ondertussen ben ik daarvoor bang.
Wel willen maar niet durven, steeds de twijfel.
Die twijfel duurt voor iedereen te lang.

Nu schuifel ik heel langzaam op een springplank.
Ik kijk vooruit en af en toe omlaag.
Met kleine stapjes langzaam naar de rand toe.
Mijn hart dat bonst, heb krampen in mijn maag.

Durf te springen, laat je vallen en laat los.
Durf te springen, laat je vallen en laat los.
Ik moet het doen en ik doe het.
Ik moet het doen ik spring!